

МАЙКЪЛ МОРГАН КУЧЕТА И КОТКИ

Превод от английски: Алек Попов, 2002

chitanka.info

„ЗАЛОЖНА КЪЩА“, думите бяха изписани с гигантски букви от стари неонов лампи, които вече не светеха. Огромният надпис под прозореца, над магазина за евтини дрехи на оживената главна улица, открояващ се като указателен знак към задължняването, беше единственото, останало от стария офис на заложената къща основана през петдесетте, ако се съди по написаното), където сега се намираше апартаментът на Робин и Лайъм. Търсите надпис ЗАЛОЖНА КЪЩА, казваше Робин. Това е мястото, където живеем, над магазина за официални дрехи на Биртуистълс, на главната улица. Робин харесваше стария надпис. Той маркираше по специален начин неговия дом, като извикваше във въображението образи на хищни лихвари от времето на Хъмфри Богарт и на неуспели, безпомощни хора. И въпреки че двамата живееха тук от няколко години, досега никой не бе идвал за заем. Тесният вход бе притиснат между два магазина: за евтини дрехи и „Всичко за един паунд“. Врата, покрай която всеки ден минават хиляди, дори милиони хора, без да я виждат, незабележима врата, без никакво значение. С врата или без врата, с огромен стар класически надпис или без него, апартаментът, сякаш скрит в една от най-оживените части на града, беше изненадващо незабележим. На всяка главна улица, във всеки район на всеки град има врати като тази, водеща към апартамента на Робин и Лайъм; врати, за които никой не се сеща повторно и които, когато ги отвориш, те отвеждат към частни, комплицирани светове. От вратата на улицата се влизаше в тъмен, тесен проход — нещо като алея между магазините към задната част на сградата. Пейзажът се състоеше от тухли, прозорци, кофи за боклук, покриви, комини и стени, пристройки и платформи, принадлежащи на магазините и на апартаментите наоколо. Черна, желязна стълба, закрепена за гърба на сградата, се издигаше на зигзаг до апартамента на Робин и Лайъм. Имаше и малко балконче с кофа за боклук и куп глинени гърнета, пълни с червен здравец, безразборно струпани, някои висящи, други вързани към решетките на балкона, от външната страна на черната врата. Първият път, когато натиснах белия емаилиран бутон на звънеца, Робин и Лайъм даваха парти в чест на нанасянето си в новия дом. Оглушителна музика изпълваше апартамента и кънтеше из цялата сграда.

Бях донесъл бутилка водка и бутилка мартини — след деветото водка-мартини им загубих броя. По понятни причини слабо си

спомням вечерта, с изключение на срещата с разкошния Уилям. Близко метър и деветдесет, с млечнокафява кожа и тъмни, извити вежди. Апартаментът беше огромен, на два етажа, с просторни стаи. Робин казваше, че е избрал точно това място, защото от него става идеално студио както за неговата работа като скулптор, така и за Лайъм, за да се развива като драматург, артист и фотограф. Робин работеше на горния етаж, а Лайъм на долния. Всички прозорци, както и гледката към тази част от града бяха на етажа на Робин. Тук бяха и предните прозорци, от които, над надписа ЗАЛОЖНА КЪЩА, се виждаше улицата, където движението не спираше и нощем. Мястото беше светло и просторно. Достатъчно пространство за Робин, за да създава своите кучета. Ние двамата прекарахме заедно четири години в училището по изкуства (една подготвителна година и още три години изящни изкуства). Робин дойде в колежа, след дълги години безработица и единствените му квалификации бяха една оценка много добър от начален клас по изкуства и неговия ентусиазъм. През първата си година в класа по изящни изкуства Робин направи едно куче от кашони. Кръсти го „Свирепо куче“ и то наистина беше свиреп, с квадратната си глава, с правоъгълното си тяло, триъгълна опашка и тънки крака. Робин беше оцветил очите и зъбите — редица от оголени тиранозаврови зъби. Той не погледна повече назад. Беше намерил своя материал, своя път в света, насоката на своята работа. Робин и Лайъм се срещнаха през последната година. Лайъм беше дошъл в колежа като модел — първият мъжки модел, който иммахме. Предишните ни модели бяха две солидни, месести жени, всяка от които предоставяше изобилен материал за рисуване. Мод, от Ирландия, на шестдесет, и Бриджит, от Австрия, също на шестдесет. Двете се редуваха — една седмица, Мод, следващата — Бриджит и никога не бяха се срещали. Рисуването на Мод и Бриджит се свеждаше до еднакви технически задачи: меки, заоблени форми, гънки, бръчки и линии, оцветени в розово, бяло, сиво или жълто. Мод заспиваше, защото винаги беше пияна, а Бриджит през цялото време говореше гръмогласно на разваления си английски. „Как искате ме тази седмица? Тика или тука? Само кажете какво иска, Гойя или Буше? или Моне, а? Как ме искате, а?“ После и двете се разболяха, независимо една от друга, но почти едновременно и колежа трябваше да пусне обява за нов модел. Пристигна Лайъм, млад, чернокос, хубав, ирландец, синеок, бяла кожа,

розови бузи, добре очертани мускули. Спомням си първия път, когато двамата се срещнаха. Робин светкавично разтвори триножника си пред Лайъм и всички в класа станахме свидетели на любов от пръв поглед. Лайъм беше бивш възпитаник на нашия курс, но до срещата с Робин не бе открил своя път. Дватама заедно се заеха да планират творбата на живота му. Всеки ден той трябваше да облича женски дрехи, да се гримира, да взима влака от единия край на града и да пътува до другия, където да се снима сам в една от будките. Една и съща снимка всеки ден. Идеята бе, от време на време да се организират изложби с тези снимки, така както бе облечен в ярко оцветените си женски дрехи. Лайъм предано изпълняваше този план. Въпреки че бе забележително красив мъж и Робин обичаше неговата мъжественост, а Лайъм обичаше Робин, неговото единствено истинско желание бе да се подложи на хирургическа операция и да стане жена. Робин твърдо вярваше, че артистът трябва непоколебимо да следва своя план.

Рано или късно, дори и да го игнорират и презират в началото, накрая той ще бъде открит, ще стане прочут и ще печели много пари. Така че Робин не спираше да прави своите кучета. Всеки ден той отиваше да огледа кофите за боклук на магазините, неизчерпаем източник на безплатни кашони, а Лайъм обличаше женските си дрехи (различни всеки ден — купуваше ги втора ръка от Оксфам) и се снимаше, с намерението някой ден да ги продаде за хиляди и хиляди лири, с които да плати за операцията си. За първи път Робин представи картонените си кучета пред публика на шоуто, организирано по случай дипломирането ни. Те пожънаха голям успех. Споменаха ги в няколко статии във вестниците, които отразяваха изложбата на колежа. Робин продаде пет от тях. С парите купи кола, класическо старо лондонско такси за 450 лири стерлинги. Както в случая с надписа ЗАЛОЖНА КЪЩА пред апартамента, така и тук светлините зад думите „такси“ и „под наем“ не работеха, но това беше единствената незначителна разлика между бившето такси на Робин и автентично лондонско такси. Със светлини или без, където и да отидеше, хората на улицата му махаха и викаха „такси“.

Робин не им обръщаше внимание, освен в случаите, когато се опитваше да го спре някой добре изглеждащ мъж. Дватама с Лайъм работеха и живееха по този начин в продължение на три години. После нещата се промениха. Робин направи няколко изложби с кучетата си и

въпреки, че те предизвикаха благосклонно внимание и той успя да продаде няколко, големият успех не идваше. Робин все още се надяваше и продължаваше да прави нови кучета всеки месец. Лайъм от своя страна започна да се уморява от живота, който водеше, макар че сам си го бе избрал. Преобличането и пътуванията през града ставаха досадни, но Робин го подкрепяше. Напомняше му, че хората започват да го познават и да забелязват неизменното му постоянство. Скоро, казваше той, снимката му щеше да се появи в списанията. Някой щеше да направи филм по телевизията за него и той щеше да стане известен. Но засега Лайъм не бе успял да намери галерия, която да се съгласи да направи изложба от неговите фотографии (бяха вече повече от 4000, тъй като будката изхвърляше по четири всеки ден). И въпреки, че някои от пасажерите във влака, в района, в който се намираше будката, започнаха да се държат приятелски с него, той трябваше да изтърпява много гадости и да се сблъсква с опасни ситуации всеки ден. За Робин бе лесно да го окуражава в постоянството му, казваше Лайъм, но той не беше принуден всеки ден да се справя с тълпи момчета, които му се подиграваха и го наричаха „Перверзник! Изрод! Извратено копеле!“ Да не говорим за религиозните фанатици. Някаква старица беше започнала да го посреща на гарата всеки ден, завирайки му копие от Библията под носа, четейки стихове за проклятието и наказанието, сполетели Содом и Гомор. Що се отнася до мен, аз обичах да гледам малките квадратни снимчици, които покриваха една от стените в стаята на Лайъм. Беше различен на всяка. Не само цвета на лицето, на косите и дрехите му, но и настроенията и позите бяха различни. Понякога изглеждаше уверен и изпълнен със самочувствие, истинска кралица — травестит, на която не й пука от нищо. Друг път беше очевидно потиснат, с разрошени коси, с небрежно и набързо поставен грим и лошо избръсната брадичка. Един ден, по пътя си към дома, след като беше пропътувал целия град, беше се снимал в будката, бе хванал влака и казал на жената с Библията да се разкара, беше се добрал до най-близката до жилището им станция невредим и бе слязъл от влака, Лайъм бе нападат от банда черни младежи. Те го притискаха, плюеха в лицето му, удряха го с юмруци в стомаха, ритаха го в слабините, повалиха го на пода, тъпкаха ръцете му и го ритаха отвсякъде. Едва след това се появи някакво момиче, като демон от ада, което крещеше и пищеше

като фурия. То риташе момчетата и им викаше да го оставят на мира, крещейки „Полиция! Полиция!“, докато ги изплаши и те избягаха с бързината, която найковете им позволяваха да развият. Момичето помогна на Лайъм да се изправи и праметна дясната му ръка през рамото си, за да го подкрепя. Двамата вървяха така, докато той й каза, че живее в апартамента над знака ЗАЛОЖНА КЪЩА. Така Робин и Лайъм срещнаха Рита, около метър и петдесет, с къси, стърчащи като на таралеж руси коси, с червени точки по челото, бузите и брадичката, (но не и по чипия нос!), облечена в кожено яке.

Рита беше лесбийка и художничка. Робин и Лайъм отидоха да видят работите ѝ. Тя имаше една тема, един обект, един фокус — котките. Бяха ушити от парчета кожа и натъпкани с вата. Котки от кожа, с лъскави капсули по тях, завързани и висящи в най-разнообразни садомазохистични пози. След като Робин и Лайъм видяха садомазохистичните котки на Рита, беше очевидно, че тя и Робин трябва да направят съвместна изложба. Неговите озъбени кучета и нейните извратени котки бяха създадени едни за други, без създателите им да го знаят, когато са ги създавали. Така и направиха. Двамата с мъка събраха достатъчно пари, за да наемат огромна зала в един от най-спартанските, странни и опасни ъгли на града. Робин и Лайъм направиха рекламните афиши — ненужно творение, в което пишеше, че изложбата се казва „Котки и кучета“, със снимка на едно от кучетата и една от котките в средата на афиша. Старата зала беше отворена за публика, имаше сирене и вино. Лайъм носеше ярка червена рокля. Гримът му, ноктите, високите токчета и обиците му също искряха в червено. Журналисти, фотографи и художествени критици, както и приятели на Робин, Лайъм и Рита, всички бяха дошли — включително моя милост и разкошния Уилям.

Изложбата имаше огромен успех. Залата беше пълна с ужасяващи картонени кучета, малки и големи, май повечето големи. Всички имаха огромни зъби. Някои кучета бяха със завъртени опашки, други — с твърди и прави. Няколко имаха големи пениси, други бяха с изплезени езици и заострени уши. Едни кучета лаеха, други лежаха, стояха, молеха се, седяха на задните си крака, биеха се. Една или две двойки се съвокупляваха, едното куче качено на другото. Кожените котки на Рита бяха навсякъде, висящи по колоните на тавана, по стените, по столовете и на пода, всички в странни садомазохистични

пози. От задника на една от тях стърчеше изкуствен член. Робин и Рита продадоха повечето от експонатите си. Имаше публикации в пресата, придружени със снимките им, както и интервюта с двамата. Бяха уговорени следващи изложби. Изведнъж, за една нощ, двамата бяха станали знаменитости. Като следствие от популярността на Робин, Лайъм също получи много възможности за изява, особено след като Робин заплати операцията му и той се превърна в Линда. Скоро след това връзката между Робин и Лайъм/Линда приключи и Линда се премести да живее с новия си любовник, Рита. Робин скърби за него/нея няколко месеца. Той вече беше известен художник. Негови интервюта бяха поместени в Sunday Times, Time Out, Blueprint. За следващите три години имаше уговорени изложби в Лондон, Париж, Мадрид и Ню Йорк (две), но никакви нови кучета не се раждаха, а той беше продал повечето от старите си работи. Проблем. Как щеше да запълни галериите? Но Робин беше твърде депресиран, за да търси решение. Той прекарваше сутрините в леглото си, оставяйки боклукчиите да прибират кашоните, изхвърлени от магазините. Не се беше бръснал от дни. Пушеше и пиеше много, без да се храни както трябва. Лицето му отслабна, а ръцете и краката му изтъняха като кибритени клечки, но коремът му беше надут като на бременна жена.

Успехът на Рита бе още по-голям. Работите ѝ се появяваха по телевизията в най-претенциозните програми, като South Bank...

(Мелвин Браг: Споделете с нас, защо вашите котки са в такива садомазохистични пози?)

Рита: За мен това е нещо като деконструиране на хищническия инстинкт за убийство, наследен от след-СПИН-овия, постмодернистичен, предапокалиптичен сексуален сблъсък на новото хилядолетие.)

Когато котките ѝ се появиха в Ню Йорк, Камила Паглия написа встъпителните думи за програмата на изложбата. Рита и Линда се преместиха да живеят в огромен апартамент със студио, в бивша складова постройка (където живееха и работеха много други художници) в близост до реката и фабриките. Но Рита беше уморена от котките и търсеше да прави нещо различно. Що се отнася до Линда, бивш Лайъм, тя загуби интерес към проекта на живота си. Отказа се да пътува с влака всеки ден, прекосявайки града, престана да се снима. Всичките ѝ амбиции я напуснаха. Линда беше щастлива, защото бе

постигнала целта на своя живот. Беше станала тя. Когато наближиха тридесет и тримата почти едновременно изпаднаха в т.нар. криза на изгубения смисъл. Сега, когато поглеждаме назад, си даваме сметка, че те просто бяха спрели, за да си поемат дъх. Робин беше първият, който започна отново. Един ден, беше неделен следобед, Линда го посети в апартамента му над знака ЗАЛОЖНА КЪЩА (те все още бяха големи приятели). Линда имаше собствен ключ и когато влезе, усети, че нещо не е наред. Беше тихо като в гроб. Твърде необичайно, защото Робин не можеше да мисли без CD в плейъра — Velvet Underground, Joy Division, The Smiths, Diamande Gallas. Намери го в спалнята. Беше изгълтал цял флакон с хапчета за сън. Линда се обади за линейка и животът му беше спасен. Когато Робин се завърна в апартамента си, двете бяха там, за да го посрещнат и да се грижат за него в началото. Това, което го безпокоеше във връзка с неговото „самоубийство“ (така той наричаше произшествието), беше, че бе подмокрил кревата си. Бе лежал в собствената си урина с часове, съзнавайки го в съня си, но безпомощен да направи каквото и да е, за да го предотврати. „Пикня, пикня, пикня“, повтаряше той, отново и отново, „всичко е пикня“. Това беляза повратната точка. Лежейки в мокротата, бе получил послание. Незабавно, почти непосредствено след тази случка, Робин започна серия нови работи. Първата представляваше малка, безцветна, полиетиленова торбичка, пълна с жълта, прозрачна течност. Той окачи торбичката на картон, с думите „Урината на принц Чарлз“, изписани отдолу с черни букви в sans serif шрифт. Последваха я „Урината на Мелвин Браг“ и „Урината на Джефри Арчър“. Изведнъж Робин работеше отново, пълнейки торбичка след торбичка с пикняно оцветена вода (всъщност това беше lucosade) и закрепвайки ги на картони, под имената на прочути личности. „Урината на Нейл Кинок“, „Урината на Маргарет Тачър“, „Урината на Тони Блеър“, „Урината на А. А. Джил“. Идеите му нямаха край. „Урината на Глен Кинок“. (За разлика от другите, течността в тази торбичка беше червена). Горедолу по същото време Рита започна поредица от забележителни, реалистични картини — Кралицата, Мерилин Монро, Жермен Гриър, Майка Тереза, Диана, Тачър. Всеки път и навсякъде обаче, тя заместваше лицата със снимка от полицейското досие на прочутата и незабравима Мира Хиндли. В най-ироничната си творба, Рита смени дори лицето на Роуз Уест с това от снимката на Мира Хиндли. Не е

нужно да ви разказвам за ефекта от двете им последни големи изложби, нито да ви описвам реакцията на публиката и пресата.

Всички знаят какво се случи, когато бе открита изложбата на Робин, „Взимане на Урината“ в Саатчи, както и тази на Рита, наречена „Майка“ в галерията на Южен Лондон. Робин все още е следствен по няколко съдебни дела, а тълпи от феминистки заплашват живота на Рита (в студиото и взривиха бомба и слава на Бога, че нито тя, нито Линда си бяха вкъщи по това време). Но след дните около Кучетата и Котките и след като Линда изостави проекта си, вниманието към нея отслабна. Понякога я споменават като бившата на Робин (мъжът с Кучетата и Урината) или любовницата на Рита (жената с Котките и Мира Хиндли), но историята ѝ потъна в забрава. Един ден, когато пътуваше с влака през града, както „едно време“, но по друга работа (каква точно, не можеше да си спомни), Линда видя старата жена, която тогава я тормозеше с Библията. Старицата не я позна, но Линда я помнеше. Тя забеляза жената, когато същата слизаше от влака, с Библия в ръката, в район, който никога не би посетила. И в този момент Линда получи своето послание. Родил се отново. Безсмислено е да ви описвам преживяването, а и Линда не се опитваше да го направи. Само, ако сте го изпитали някога, бихте могли да го разберете. Единствено тези, които са били родени отново, могат да го почувстват.

Линда напусна Рита и сега живее сама, в малка стая над магазин за домашни любимци. Мебелировката в стаята е проста: легло, стол, маса и гардероб. Стените са голи, а гардеробът полупразен. Единствените украшения в дома ѝ са две статуетки, които е купила от магазин, специализиран за египетски антики. Едната представлява кучето Анупис, а другата — котката Баст.

На техния олтар Линда се моли всеки ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.